

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2021 r.

sprawy **M.N.**,

skazanego za popełnienie przestępstw z art. 202 § 4a k.k. i z art. 202 § 3 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w T.,

z dnia 26 marca 2021 r., sygn. akt IX Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w T.,

z dnia 7 sierpnia 2020 r., sygn. akt II K (...),

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego M.N. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w T., wyrokiem z dnia 7 sierpnia 2020 r., wydanym w sprawie II K (...), skazał M.N. za popełnienie:

- przestępstwa z art. 202 § 4a k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności (zarzut I aktu oskarżenia),
- trzech przestępstw z art. 202 § 3 k.k., w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., na karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności (zarzuty II, III i IV aktu oskarżenia),

a na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzekł karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w T., po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem z dnia 26 marca 2021 r., sygn. IX Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uznając, że czyny zarzucane oskarżonemu w punktach I i IV aktu oskarżenia stanowią jedno przestępstwo i po dokonaniu stosownych zmian w ich opisie, skazał M.N. na podstawie art. 202 § 4a k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,
 - uznając, że czyny, po dokonaniu stosownych zmian w ich opisie, zarzucane oskarżonemu w punktach II i III aktu oskarżenia zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., skazał oskarżonego na podstawie art. 202 § 3 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności,
- a na podstawie art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 orzekł karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wniósł obrońca skazanego zarzucając:

- „rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nienależytym rozważeniu zarzutów apelacyjnych obrońcy oskarżonego dotyczących naruszenia przez Sąd I instancji art. 7 k.p.k. w zw. z art. 200 k.p.k., o czym świadczy treść uzasadnienia wyroku sadu odwoławczego, a co doprowadziło do oparcia rozstrzygnięcia o materiał niepełny i niemiarodajny dla przypisania oskarżonemu zawinionego sprawstwa, ewentualnie wyrokowi temu zarzucił:
- rażące naruszenie prawa, tj. art. 202 § 4a k.k. i art. 202 § 3 k.k., które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a polegające na błędnej wykładni znamion tam zawartych, a w efekcie i bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił normy tam zawarte, co prowadziło do jego bezpodstawnego skazania”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w T. do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w T. wniósł w pisemnej odpowiedzi na kasację o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego M.N. jest oczywiście bezzasadna, a zatem należało oddalić złożony w sprawie nadzwyczajny środek zaskarżenia w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Nie można bowiem podzielić stanowiska skarżącego, że Sąd odwoławczy, w uzasadnieniu swojego orzeczenia nienależycie rozważył podniesionego w apelacji obrońcy w punkcie 4) zarzutu. Z uwagi na to, że obrońca ani w treści zarzutu kasacyjnego, ani też w uzasadnieniu tego środka zaskarżenia nie wskazał jednoznacznie, który z zarzutów apelacyjnych został nienależycie rozpoznany i w istocie na czym miało polegać naruszenie prawa przez Sąd odwoławczy, to należy wnioskować, że obrońcy chodziło o zarzut 4) apelacji, gdyż tylko w nim zostało podniesione naruszenie przez Sąd I instancji art. 7 k.p.k. w zw. z art. 200 k.p.k.

Odnosząc się do tak sformułowanego zarzutu należy stwierdzić, że wbrew twierdzeniom autora kasacji, Sąd odwoławczy odniósł się do tego zarzutu i podał czym kierował się wydając wyrok. Wskazał też, że jeżeli chodzi, o kwestionowane w apelacji, stwierdzenie zawarte na str. 9 uzasadnienia wyroku Sądu I instancji, iż wedle biegłych za pomocą programu [...] można rozpowszechniać treści, które nie są zapisane na dysku twardym komputera, to taki stan rzeczy wypływał z ustnej opinii uzupełniającej biegłego D.Ł. złożonej na rozprawie w dniu 2 marca 2020 r. Sąd ten również zauważył, że Sąd Rejonowy w swoim uzasadnieniu odnosił się do zgodnych w swej treści opinii biegłych, których wartości dowodowej obrońca nie kwestionował w trakcie procesu. Biegli natomiast w sposób szczegółowy odnieśli się do funkcjonowania programu [...] oraz wykazali, że M.N. posiadał na swoim komputerze treści pornograficzne z udziałem małoletnich poniżej 15 lat, w tym związane z posługiwaniem się zwierzętami i za pośrednictwem sieci [...] przy

wykorzystaniu aplikacji [...] treści te rozpowszechniał. Trudno bardziej szczegółowo odnieść się do tego zarzutu kasacyjnego, skoro obrońca, prócz kilku ogólnych zdań w uzasadnieniu kasacji, nie podał w czym upatruje naruszenie prawa przez Sąd odwoławczy.

Jeszcze jaskrawiej nieprawidłowości w sformułowaniu kasacji ujawniają się przy analizie drugiego zarzutu, a to naruszenia art. 202 § 4a k.k. i art. 202 § 3 k.k., a więc prawa materialnego. W uzasadnieniu kasacji brak jest jakichkolwiek rozważań dotyczących tego zarzutu, nie poświęcono w nim ani jednego zdania wskazującego przynajmniej, które ze znamion tych dwóch przepisów obrońca miał na myśli, twierdząc w zarzucie, że została błędnie przeprowadzona ich wykładnia. W takiej sytuacji należy stwierdzić, że ten zarzut jest również oczywiście bezzasadny. Na marginesie należy jedynie wskazać, że oba Sądy rozpoznające sprawę w sposób prawidłowy zinterpretowały znamiona „posiadania” jak i „rozpowszechniania” oraz prawidłowo wskazały z jakim zamiarem mogą być popełnianie poszczególne przestępstwa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego M.N. kosztami postępowania kasacyjnego w oparciu o art. 636 § 1 k.p.k.